

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **R. T.**, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012, č. j. MSK 162879/2012, o **dopravním přestupku**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012, č. j. MSK 162879/2012, sp. zn. DSH/39339/2012/Már žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 19. 11. 2012, sp. zn. 4103/2012/DOPR/Kov, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. b), k) téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že řídil dne 11. 2. 2012 v 10:15 hod. motorové vozidlo

Nissan Interstar RZ X v Opavě po ulici Těšínské, kde byl v blízkosti železničního přejezdu u objektu spol. Ostroj zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž

vozidlo řídil bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou ještě byl pod vlivem, neboť na místě kontroly byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,7 g/kg alkoholu, další dechovou zkouškou byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,65 g/kg alkoholu. Po započtení maximální stanovené odchylky ve výši 0,24 g/kg byla vyhodnocena jeho hladina alkoholu nejméně ve výši 0,46 g/kg alkoholu. Při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 12.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců. Současně byl žalobce zavázán zaplatit náklady správního řízení spojené s projednáním přestupku v paušální výši 1.000,- Kč ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, ve které uvedl následující námitky:

1. měřicí zařízení určené k měření hladiny alkoholu v dechu bylo užito mimo rozsah teplot uvedených v Metodice Ministerstva dopravy č. 285/2009-160-OST a pracovního postupu č. 114-Mp-C008-08 Českého metrologického institutu, protože jsou výsledky měření neprůkazné;
2. dechová zkouška byla provedena opakovaně v časovém intervalu menším, než je minimální přípustný odstup opakování měření;
3. dechová zkouška byla provedena v kratším časovém úseku od zapnutí měřicího přístroje, než jaká je uvedena v návodu k obsluze měřicího zařízení;
4. správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, když žalobce měl zájem podrobit se odběru biologického materiálu za účelem určení hladiny alkoholu v krvi, avšak zasahující policisté toto nebrali v potaz – správní orgány nesprávně hodnotily svědecké výpovědi;
5. správní orgány se nezabývaly rozpory ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů;
6. policisté nebyli proškolení k měření hladiny alkoholu v dechu;
7. správní orgány nesprávně hodnotily k tíži žalobce skutečnost, že se na místě spáchání přestupku nevyjádřil do oznámení o přestupku;
8. rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá úvahy nad výši trestu a jeho zdůvodnění;
9. rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá úvahy o naplnění materiální stránky přestupku a její prokázání;
10. správní orgán I. stupně porušil právo na spravedlivý proces tím, že neakceptoval omluvu zmocněnce z ústního jednání;
11. měřicí zařízení bylo kalibrováno v rozporu s pracovním postupem č. 114-Mp-C0008-08 Českého metrologického institutu;
12. nebyly splněny požadavky na testovanou osobu (žalobce), který před testem kouřil a pil ovocný džus;
13. správní orgány nedostatečně odůvodnily materiální stránku přestupku pro porušení povinnosti řidiče podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že podmínkou použitelnosti dechové zkoušky jako důkazu o ovlivnění alkoholem, je zejména časový odstup mezi jednotlivými měřeními větší než 5 minut a rozdíl výsledků menší než 10 %. Ve správním řízení se správní orgány nezabývaly skutečnostmi, že žalobce kouřil a pil

ovocný džus, neboť tyto skutečnosti nebyly žalobcem namítány – obdobně se žalovaný nezabýval ani proškolením policistů. K omluvě zmocněnce z ústního jednání, které se konalo dne 19. 11. 2012, žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu vyrozumívat účastníka o tom, zda omluvu akceptuje či nikoliv, při tomto ústním jednání bylo provedeno dokazování pouze v tom rozsahu, že byli opětovně vyslechnuti svědci S. a K., a to pouze ke skutku, pro který bylo následně řízení zastaveno (nepředložení zelené karty). Žalovaný dále konstatuje, že policisté neměli důvod vyzývat obviněného k lékařskému vyšetření, jestliže by o to žalobce skutečně žádal (podle výpovědi svědka M. R. se však žalobce pouze dotazoval, zda je to možné), a policisté to odmítli učinit (podle výpovědi téhož svědka však žalobci pouze sdělili, že to nemá smysl), mohlo by to být posouzeno nanejvýš jako nesprávný postup policie (srov. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), avšak na výsledky dechových zkoušek a jejich důkazní hodnotu by to nemělo žádný vliv.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. MSK 162879/2012, z připojeného správního spisu žalovaného sp. zn. DSH/39339/2012/Már, připojeného správního spisu Magistrátu města Opavy sp. zn. 4103/2012/DOPR a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s. ř. s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Magistrátu města Opavy vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující:

- z oznámení přestupku ze dne 11. 2. 2012, přiloženého záznamu o dechové zkoušce a svědeckých výpovědích zasahujících policistů, že žalobce dne 11. 2. 2012 v 10:15 hod. řídil motorové vozidlo Nissan Interstar RZ X v Opavě po ulici Těšínské, kde byl v blízkosti železničního přejezdu u objektu spol. Ostroj zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, která na místě kontroly provedla zjištění hladiny alkoholu pomocí dechové zkoušky. Byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,7 g/kg alkoholu, další dechovou zkouškou byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,65 g/kg alkoholu, přičemž interval mezi měřeními byl 12 minut;
- z kalibračního protokolu ze dne 12. 9. 2011, že měřicí zařízení bylo kalibrováno a další kalibrace byla stanovena na březen 2012;
- z ověřovací listiny č. 7001-OL-D0583-11 ze dne 14. 9. 2011, že měřicí zařízení mělo platné ověření do 14. 9. 2012;
- z vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o. ze dne 15. 5. 2012, která je zástupcem výrobce měřících zařízení, že měřicí zařízení Dräger A 7410 v. č. ARZM-0439, lze krátkodobě použít v teplotách minus 15 °C, a že splní-li přístroj v náběhu všechny předepsané podmínky (časové i teplotní podmínky), zobrazí přístroj připravenost přístroje nápisem „START“ a zkoušku umožní;
- z obdobného vyjádření MUDr. L. C., Csc. ze dne, 22. 5. 2012, že měřicí přístroj Dräger reaguje na výplach dutiny ústní preparátem Listerin vysoce pozitivně (měřené hodnoty přesahují škálu), pozitivní výsledky přetrvávání 30 minut, přičemž po 10 minutách pozitivita prudce klesá – pokud je tedy rozestup mezi měřeními větší 10 minut, nejsou výsledky 0,7 a 0,65 g/kg falešnými;

- z výsledku svědka M. R., spolujezdce žalobce, že se žalobce tázal policistů, zda je možno postoupit dechovou zkoušku, načež bylo policisty odpovězeno, „že to nemá smysl, že to stejně nepomůže“ – svědek k tomu dále uvedl následující „Předpokládám, že řidič trval na tom, že chce jít na krev, ale zřejmě to již pak neřešil.“ Dle tvrzení svědka proběhly dvě dechové zkoušky, přičemž první přes okno řidiče a druhá venku mimo vozidlo, cca po 5 minutách;
- z pracovního postupu č. 114-Mp-C0008-08 Českého metrologického institutu, že se jedná o metodiku praktického pracovního postupu kontrolního orgánu při stanovování obsahu alkoholu v dechu v rámci kontrol provozu na pozemních komunikacích, obecně pojednává o konkrétních postupech při měření alkoholu v dechu u předem neurčeného druhu měřících zařízení – tento dokument stanovuje základní požadavky na měřící zařízení a jejich obsluhu, přičemž v individuálních případech připouští odchylky.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012.

Žalobními námitkami pod č. 1, 2, 3, 6 a 11 žalobce napadá způsob měření hladiny alkoholu v dechu, přičemž zpochybňuje takřka všechny složky měření; krajský soud však dospěl k závěru, že všechny námitky jsou zcela nedůvodné. Soud konstatuje, že správní orgány při hodnocení funkčnosti měřícího zařízení při teplotních podmínkách okolo mínus 15 °C vycházely z vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o. Krajský soud ve shodě se správními orgány považuje toto vyjádření za dostatečné pro seznámení se s fungováním měřícího zařízení, jímž byla u žalobce měřena hladina alkoholu v krvi. Žalobce proti tomuto vyjádření namítá, že je potřeba pochybovat o tom, zda je vyjadřující se společnost skutečně zmocněncem výrobce měřícího zařízení, zpracovatel vyjádření nemusí mít dostatečně technické znalosti, výsledky měření při teplotních extrémech jsou zkreslené a zda se vyjádření týká předmětného typu měřícího zařízení. Krajský soud považuje tyto námitky za zcela nepřipadné a zjevně účelové, neboť společnost Dräger Safety s.r.o. je dodavatelem měřících zařízení, jejichž výrobcem je společnost Dräger Safety AG & Co. KGaA, která je jediným společníkem společnosti Dräger Safety s.r.o. (jak patrné z veřejně přístupné části obchodního rejstříku) – soud proto nemá žádné pochyby o validitě informací poskytnutých společností Dräger Safety s.r.o. Námitka proti osobě pod vyjádřením podepsané, tj. V. K. je bezpředmětná, neboť soud považuje za zcela přiměřené, aby na dotaz správního orgánu odpovídal kterýkoli vedoucí pracovník dotazovaného subjektu, aniž je potřeba, za obvyklých okolností, zabývat se odbornou erudicí konkrétního zaměstnance, když vyjádření je podáno za společnost jako takovou, nikoli za jednotlivce. Soud nemá pochybnosti, že vyjádření se týká užitého měřícího zařízení, neboť to je ve vyjádření identifikováno mimo názvu též výrobním číslem ARZM-0439. Uvádí-li výrobce, resp. dodavatel měřícího zařízení, že měřící zařízení je schopno samo vyhodnotit svou připravenost k provozu, oznámením nápisem „START“, pak správní orgány ani soud nemají důvod o těchto tvrzeních pochybovat. Vzhledem k shora uvedenému, se též námitka č. 3 jeví jako nedůvodná, když přístroj sám je schopen vyhodnotit svou připravenost k měření, soud nevidí důvod, aby bylo postupováno striktně podle bodu 3.1.5. pracovního postupu Českého metrologického institutu a zbytečně vyčkáváno 15 minut od zapnutí přístroje v případě, že zařízení je připraveno dříve. Krajský soud připomíná, že předmětný pracovní postup má pouze obecnou povahu, když se vyjadřuje k problematice měření jako celku, bez souvztáhnosti ke konkrétnímu typu měřícího zařízení. Žalobce dále

namítá, že druhá dechová zkouška byla provedena ve velmi, krátkém časovém odstupu od první – soud ze spisového materiálu, konkrétně z papírových výstupů z měřicího zařízení, zjistil, že první měření proběhlo v čase 10:16 a druhé v čase 10:28, tj. s rozestupem 12 minut, nikoli pouhých pěti jak, žalobce tvrdí. Soud na tomto místě konstatuje, že svědectví M. R., který uvedl, že měření druhé proběhlo po „cca po 5 minutách“, nelze samo o sobě považovat za důkaz o časovém rozestupu mezi měřeními, neboť svědek si byl vědom subjektivnosti vnímání času, když užil relativizující zkratku „cca“ příslovce „circa“, tj. okolo, asi, přibližně, atd., soud proto nemá pochybnosti o správnosti údajů na výstupech z měřicího zařízení, když tyto údaje nebyly svědeckou výpovědí nikterak zpochybněny. Soud považuje interval 12 minut dostatečný pro posouzení toho, zda byl žalobce fakticky ovlivněn alkoholem, přičemž shodně jako správní orgány vycházel z odborného vyjádření MUDr. L. C., Csc. ze dne, 22. 5. 2012 – soud tedy shrnuje, že byl-li časový rozestup mezi měřeními delší než 10 minut, lze vyloučit zásah vnějších vlivů do výsledku měření, konkrétně použití ústní vody Listerine. Šestou námitkou žalobce vyjádřil pochybnosti o tom, zda byli zasahující policisté proškolení k použití měřicího zařízení – soud k této námitce podotýká, že k této činnosti (kontrola/dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu) jsou policisté oprávněni ze zákona, jedná se o jejich každodenní pracovní náplň, přičemž měřicí přístroj není uživatelský nikterak náročné zařízení, pročez nebylo povinnosti správních orgánů zabývat se proškolením zasahujících policistů, zvláště za situace, kdy nebyla tato námitka vznesena ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54) – není tedy vadou řízení, pokud správní spis neobsahuje osvědčení policistů o proškolení obsluhy měřicího zařízení. Argumentace námitky č. 11 je založena na rozporu mezi standardizovanými údaji v návodu k použití měřicího zařízení Dräger 7510 a bodem 3.1.6. pracovního postupu Českého metrologického institutu, kdy pracovní postup předpokládá minimální objem vydechovaného vzduchu 1,5 l a dobu výdechu 5 s, oproti tomu návod Dräger 7510 (soud konstatuje, že žalobce předložil jako důkaz návod k jinému měřicímu zařízení, neboť dechová zkouška byla provedena zařízením Dräger 7410) vyžaduje pouze 1,2 l v čase 2 s; krajský soud uzavírá, že tento rozdíl není způsobitelný vzbudit pochybnosti o správnosti provedeného měření, a to především za situace, kdy konkrétní měřicí přístroj měl platnou kalibraci a především platné ověření udělené Českým metrologickým institutem, tj. stejnou institucí, která vypracovala pracovní postup č. 114-Mp-C0008-08.

Žalobce uvádí, že měl zájem podrobit se lékařskému vyšetření, přičemž mu toto nebylo umožněno zasahujícími policisty. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů plyne, že žalobce byl seznámen s možností lékařského vyšetření, přičemž policisté odmítli, že by tuto možnost žalobci odepřeli, naproti tomu spolujezdec žalobce vypověděl, že k dotazu žalobce policisté odpověděli tak, „že to nemá smysl, že to stejně nepomůže“, přičemž po těchto slovech již dále žalobce možnost lékařského vyšetření „neřešil“. Krajský soud je toho názoru, že i za situace, kdyby bylo tvrzení svědka M. R. zcela pravdivé, nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti naměřených údajů pomocí dechové zkoušky – krajský soud se ve shodě s žalovaným přiklání k názoru, že případné závadné jednání policistů by bylo „pouze“ porušením ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přičemž toto případné porušení nemůže mít vliv na validitu, do té doby, získaných údajů. Vzhledem ke shora uvedenému, krajský soud nevidí důvod se více touto námitkou zabývat, pouze závěrem uvádí, že domněnka žalobce, že pokud žalovaný považoval svědeckou výpověď za lživou, měl podat podnět zahájení trestního stíhání, což

neučinil, je zcela nepřipadná – neboť uvedená výpověď se ani okrajově neblíží k překonání hranice principu subsidiarity trestní represe.

Jak již bylo v předchozím odstavci naznačeno, soud hodnotí svědecké výpovědi policistů jako v zásadě nerozporné, neboť svědek K. uvedl, že „...*je možné, že mohl být* (myšleno žalobce) *vyzván k lékařskému vyšetření... A zřejmě to vyšetření odmítl.*“ a svědkyně S. vypověděla, že „*Byl poučen i o možnosti podrobit se lékařskému ošetření toto vzal na vědomí a s určitostí mohu uvést, že nežádal o provedení lékařského vyšetření...*“ Vzhledem k tomu, že se oba policisté shodli na tom, že žalobce byl poučen o možnosti podrobit se lékařskému vyšetření a toto odmítl, je již zcela bezpředmětné, jestli se policisté rozcházejí v názoru na to, zda žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil nebo ne, přičemž je tento rozpor ve výpovědích pouze zdánlivý – jeho význam se žalobce snaží uměle nadsadit.

K námitce sedmé krajský soud konstatuje, že je rovněž nedůvodná. Žalobce se předně domnívá, že k jeho tíži bylo správními orgány přičteno, že se nevyjádřil do oznámení o přestupku, jež bylo na místě sepisováno a pouze se do něj podepsal. Tato námitka je založena na zcela mylném závěru žalobce, neboť z odůvodnění jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplyne, že by správní orgány jakkoliv k tíži žalobce hodnotily uvedenou skutečnost, jediná místa, kde je tato skutečnost v odůvodněních zmíněna, jsou výčty důkazních prostředků – krajský soud uzavírá, že správní orgány pouze konstatovaly faktický stav, avšak nevyvozovaly z nich žádné závěry, pročež se není potřeba touto námitkou dále hlouběji zabývat.

Žalobce při konstrukci osmé námitky použil nesourodou řadu rozhodnutí vyšších soudů a citoval části odborné literatury vytržené z celkového kontextu. Krajský soud se na tomto místě nehodlá pouštět do rozsáhle akademické disputace, ke které je žalobcem „vyzván“ a zaměří se na jádro problému, tj. odůvodnění uložené sankce, a to především proto, že žalobce neuvedl – přes rozsáhlost této námitky – žádné konkrétní kritérium, které nebylo bráno správními orgány v potaz nebo naopak, které bylo správními orgány aplikováno nesprávně. Podle ust. § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení* (odstavec 1) *a za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků* (odstavec 2), přičemž podle ustálené a bohaté rozhodovací praxe nejen Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, mimo jiné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši, kritéria pro uložení sankce konkrétnímu účastníku řízení výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna. Stejně tak musí být nade vše pochybnost zřejmé, která další, v demonstrativním zákonném výčtu výslovně neuvedená kritéria byla vzata v úvahu (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004). Správní orgán I. stupně úvahám o uložení sankci věnoval druhý a následující odstavec na sedmé straně svého rozhodnutí, dle názoru

krajského soud správní orgán I. stupně vyhověl všem shora uvedeným požadavkům na odůvodnění určení druhu a výše sankce, přičemž jeho správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezi a uložena pokuta a zákaz činnosti odpovídají spáchanému přestupku.

Ani s devátou námitkou se krajský soud nemůže ztotožnit, především proto, že není pravdou to, že by správní orgány zcela rezignovaly na prokazování materiální stránky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kdy se správní orgán I. stupně k materiálním znakům vyjádřil v části věnované odůvodnění uložené sankce. Krajský soud připomíná, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn. Důležité je pouze to, že u něj byl alkohol zjištěn (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8As 59/2010-78, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil zásadu tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.) Prokáže-li správní orgán, byť jen marginální přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou bez dalšího naplněny znaky skutkové podstaty předmětného přestupku. Ke spolehlivému zjištění minimálního množství alkoholu v krvi u řidiče dojde při zohlednění možné odchylky měření přístroje (0,04 g/kg) a fyziologické hladiny alkoholu v krvi (0,2 g/kg), která může být způsobena jinými vlivy než přímým požitím alkoholu (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití léčivých přípravků či ovocného kompotu). Jsou-li tyto hodnoty odečteny od výsledku dechové zkoušky, děje se tak ku prospěchu řidiče. Pokud tedy žalobce nadýchal více než 0,24 g/kg alkoholu v dechu, je nutno [při vyloučení dalších možných vlivů (viz shora užití preparátu Listerine) – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5As 126/2011-68] dospět k závěru o naplněnosti materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku.

Žalobce se desátou námitkou ohrazuje proti postupu správního orgánu I. stupně, kterým mělo dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces tím, že nebylo vyhověno omluvě právního zástupce žalobce z ústního jednání konaného dne 19. 11. 2012, přičemž jednání uvedeného dne proběhlo. Tato námitka byla žalobcem vznesena již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S touto námitkou (odvolacím důvodem) se žalovaný vypořádal tak, že omluvu považoval za nedostatečnou, neboť z ní a přiložených dokumentů přímo neplyne, že by se zmocněnec nemohl dne 19. 11. 2012 dostavit k ústnímu jednání. Po prostudování spisového materiálu se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného a omluvu shodně hodnotí jako nedostatečnou. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, k ústnímu jednání, které správní orgán I. stupně nařídil dne 19. 11. 2012, předvolal jak žalobce, tak i jeho právního zástupce. Podle podpisu na doručence si žalobce převzal toto předvolání dne 30. 10. 2012 a Mgr. M. dne 25. 10. 2012. Přípisem ze dne 5. 11. 2012 oznámil právní zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně, že omlouvá svou účast na ústním jednání dne 19. 11. 2012 a to z důvodu předoperačních vyšetření, což doložil listinou o nástupu k operaci. Vzhledem k tomu, že po předoperačních vyšetřeních nastoupí v témže týdnu operaci pravé ruky, nebude schopen se v dalších třech týdnech dostavit k jednání. Přitom z lékařské zprávy MUDr. M. K., kterou právní zástupce žalobce k uvedené omluvě přiložil, soud zjistil, že má být přijat k operačnímu zákroku dne 22. 11. 2012 a že „operační vyšetření nepotřebuje, je zdravý“. Krajský soud z těchto důvodů nepovažuje omluvu právního zástupce žalobce z neúčasti na jednání orgánu I. stupně dne 19. 11. 2012

ani jako řádnou ani jako důvodnou. Avšak i v případě, že by dal soud za pravdu žalobci a omluvu považoval za řádnou, nelze v daném konkrétním případě dospět závěru, že by konáním ústního jednání bylo porušeno jakékoli právo žalobce. Z obsahu spisu, resp. z protokolu o ústním jednání ze dne 19. 11. 2012 plyne, že na ústním jednání byli pouze opakovaně vyslechnuti zasahující policisté, a to výhradně k otázce projednání přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), přičemž řízení o tomto přestupu bylo výrokem II. zastaveno, neboť spáchání tohoto přestupku nebylo žalobci prokázáno. Krajský soud uzavírá, že ani v případě, kdyby byla omluva řádná, nedošlo by ke zkrácení práv žalobce, přičemž by se tato vada dotýkala pouze rozhodnutí o přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti, a případná vada řízení by nemohla založit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako celku, resp. nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud hodnotí dvanáctou námitku žalobce jako zcela nedůvodnou. Soud neuvěřil novým skutkovým tvrzením žalobce o tom, že před provedením dechové zkoušky nejen použil ústní vodu Listerine, ale též pil blíže nespecifikovaný ovocný džus a kouřil, přičemž mělo dojít ke zkreslení výsledku měření. Krajský soud těmto novým tvrzením neuvěřil především proto, že žalobce tvrzené skutečnosti neuvedl na místě samém do oznámení o přestupku, přičemž se do oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a tvrzení žalobce nepotvrdili ani zasahující policisté, kteří byli vyslechnuti v průběhu řízení. Žalobce navíc uvedené okolnosti neuplatnil ani v dalším průběhu správního řízení; krajský soud uzavírá, že nová obrana žalobce se proto jeví jako zcela účelová a správní orgány zjistily skutkový stav úplně a správně.

Krajský soud se neztotožňuje ani s poslední žalobní námitkou, a to i přestože se správní orgán I. stupně nevypořádal s naplněností materiální stránky přestupku [pro porušení povinnosti řidiče podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu] zcela vhodně. Soud na okraj připomíná, že tato námitka nebyla uplatněna v rámci odvolání a nově se objevuje až v žalobě a dále je nutno upozornit na skutečnost, že žalobce v otázce spáchání tohoto přestupku nebyl nijak aktivní po celou dobu správního řízení, nadto žalobce dokonce učinil nesporným, že u sebe neměl řidičský průkaz, který si měl zapomenout doma. Správní orgán I. stupně k naplněnosti materiální stránky přestupku uvedl, že ji spatřuje *v obtížném prokazování toho, zda řidič skutečně vlastní řidičské oprávnění při možné dopravní nehodě v rámci výměny údajů jednotlivých řidičů*. S tímto závěrem žalobce polemizuje a soud mu dává částečně za pravdu, neboť je pravdou, že při dopravní nehodě není potřebné, aby si její účastníci navzájem podávali informace o řidičském oprávnění. Soud při úvaze o povaze materiální stránky tohoto přestupku, tedy zda jednání žalobce porušovalo nebo ohrožovalo zájem společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích) zvažoval to, zda v případě skutkové podstaty tohoto přestupku není již jeho samotná formální definice minimem ohrožení zájmu společnosti a dospěl k závěru, že v běžně se vyskytujících případech bude stupeň porušení nebo ohrožení zájmu společnosti zpravidla tak intenzivní, že bude materiální znak tohoto přestupku naplněn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1Tzn 2/96). K materiální stránce přestupku obecně krajský soud upozorňuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5As 104/2008: „*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za*

přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Krajský soud se tedy zaměřil na okolnosti spáchaného přestupku a nenalezl žádné významné okolnosti, které by snižovaly míru porušení zájmu společnosti chráněného zákonem na tom, aby měl každý řidič u sebe (mimo jiné též) řidičský průkaz – skutek se stal v běžném provozu, za zcela obvyklých podmínek a žalobce nebyl ničím nucen užít vozidla např. v krajní nouzi nebo za jiných okolností, které by odůvodnily nevzetí řidičského průkazu; žalobce si řidičský průkaz pouze zapomněl, přičemž tato okolnost nemůže dle názoru soudu žalobce z odpovědnosti za předmětný přestupek vyvinit.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 5. října 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce